

Životna priča - Zoran Dašić Daša: Ponekad se plašim da budem srećan

OSTALE SLIKE IZ GALERIJE

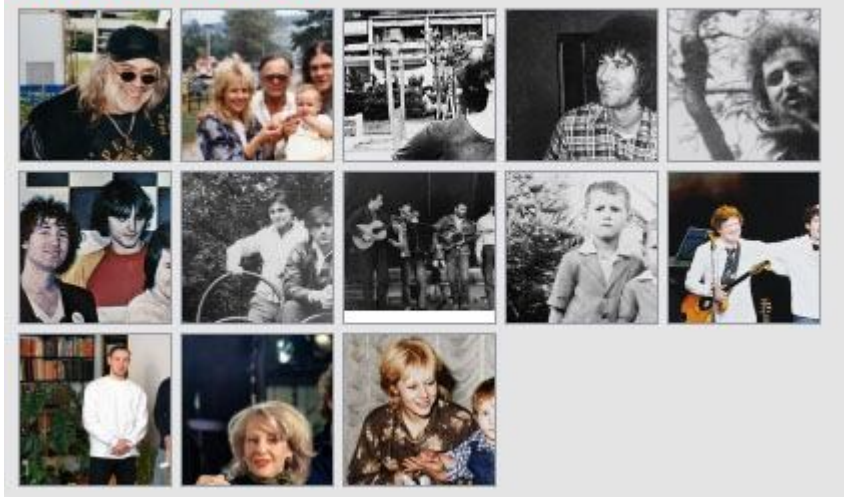

Foto: Vladimir Šporčić

Pre nego što je osnovao grupu Legende, Zoran Dašić Daša muzički zanat pekao je u poznatim rok bendovima trudeći se da istovremeno bude požrtvovan otac i suprug svojoj izabranici Neni Grujić koja se godinama suočavala sa ozbiljnim zdravstvenim problemima

Osnivač grupe Legende Zoran Dašić Daša rođen je 11. marta pre pedeset četiri godine u Beogradu. U srpskoj prestonici završio je osnovnu školu i gimnaziju, a potom je diplomirao na Ekonomskom fakultetu, kako kaže, isključivo zbog toga da bi ispunio očevu želju.

Paralelno sa ostvarivanjem lične želje da postane poznati gitarista, Daša se oženio svojom ljubavi iz gimnazijskih dana Nenom Grujić sa kojom je dobio sinove, danas dvadesetšestogodišnjeg Andreja i pet godina mlađeg Marka. Svoju priču počinje prisećajući se detinjstva kad ga je najviše opčinjavala reka Sava na kojoj je kao dete provodio najviše vremena.

- Živeo sam na Novom Beogradu, nekada pravoj oazi koju je od centra grada delila velika peščara. Uživao sam u Bloku 30 i obližnjih Šest kaplara, pamtim i splav Bombaj pored kojeg sam pećao sa drugarima, a i voleo sam i da plivam. Igrali smo se Indijanaca i kauboja i tada bismo jedni druge zakopavali u pesak tako da su nam se samo glave videle. Pravili smo lukove i strele. Bilo je to bezbrižno detinjstvo nalik onima koja imaju deca kad odrastaju van grada - priča Zoran koji je rastao kraj majke Drage i oca Slavoljuba kao njihovo drugo dete, dok mu je stariji brat Dragan još od malih nogu bio potpuna suprotnost. Obojica su, ipak, u osnovnoj školi bili vukovci.

- Bio sam odličan đak jer je u to vreme bilo sramota nemati sve petice. Dragan je čak bio i đak generacije, dok je kod mene preovladala ljubav prema muzici pa sam počeo da sviram još u sedmom razredu osnovne škole. Majka mi je za trinaesti rođendan poklonila gitaru koju i danas čuvam. Kasnije sam odlazio i na privatne časove, a zbog tog instrumenta lagano sam počeo da dobijam lošije ocene u školi. Tata se ljutio i često ponavljao mami kako nije trebalo da mi kupi gitaru. Bio sam tinejdžer koji nije imao preterano velike ambicije u muzici, nisam maštao o slavi i snimanju albuma. Voleo sam da sviram na školskim igrankama jer u to vreme nisu postojale diskoteke. Čak i kasnije kada se pojavio disko, nismo voleli da idemo da slušamo muziku sa gramofona, već nam je svima više prijalo da odlazimo na žive svirke - seća se Daša.

Muzika je lagano postajala sastavni deo njegovog života, ali ga ni dečji nestašluci nisu zaobišli. Slobodno vreme provodio je uglavnom sa prijateljima u blizini Studentskog grada. Ni događaje iz 1968. godine, kada su u punom jeku bile studentske demonstracije u kojima su se bruceši borili za prava radnika, Daša do danas nije zaboravio.

- I ja sam učestvovao u njima kao klinac, jer sam živeo blizu Studenjaka. Bio sam na strani studenata, iako nisam ni znao šta se dešava. Pamtim kako bi se studentski kordon razdvajao svaki put kada bi prošao neki radnik na biciklu, dok bi kamenicama gađali onoga koji bi se vozio u tristaću - prepričava muzičar.

Kraj osnovne škole za Dašu je predstavljao, pored male mature, i stepenicu više ka muzičkim uspesima koji su mu bili i te kako važni. Upornim vežbanjem postao je jedan od najboljih gitarista u gradu, a uspeo je i da aktivno svira u brojnim rok bendovima koji su tih godina nastupali.

- Kao tinejdžer najpre sam se dokazivao među ostalim dečacima, a i devojčice su počele da mi se sviđaju. Pošto nisam dobro igrao fudbal, niti sam bio snagator, muzika mi je bila jedini adut da postanem glavni šmeker (smeh). Zamišljao sam sebe kako na sceni sviram gitaru jer su gitaristi uvek bili istureni na bini i važili za glavne šmekere u bendu. Moje prve gaže bile su u bendovima Džentlmeni i Siluete. Svirke su se zakazivale u dva termina, od četiri popodne do sedam uveče i od dvadeset do dvadeset tri časa. Mi smo, naravno, nastupali u prvom terminu jer smo bili klinci. Tada sam rado slušao Dragog Jelića koji je u to vreme bio moj muzički idol. Bilo mi je petnaest godina kada sam počeo profesionalno da sviram i ušao u pravi bend u kome su svirali za mene tada matorci od 25 godina. Bend se zvao Apoloni, a

shodno tom vremenu, i ime mu je bilo bezazleno. Trenutak kada sam kročio na scenu razdvojio je moj život na dva koloseka. Volim da slikovito kažem kako je počeo da liči na dve šine koje su veoma blizu i paralelne, vezane pragovima, baš kao pruga - evocira muzičar uspomene.

- Pohadao sam drugi razred Treće beogradske gimnazije kada je sredinom šezdesetih godina nastao radio Studio B. Bio sam jedan od osnivača njegove emisije Prekobrojni čas, i četiri godine radio sa pokojnim Draganom Jelićem, iako je emisija trajala gotovo dve decenije. U voditeljskoj ulozi kroz našu emisiju prošlo je mnogo poznatih novinara: Voja Nedeljković, Mirjana Bobić-Mojilović, Ivana Zarić... Na radiju sam pekao medijski zanat, kasnije sam radio i na televiziji Politika, a poslednjih šest godina radim kao muzički urednik na Radio televiziji Srbije - kaže Daša.

- To što kao vrlo dobar đak nisam mogao da upišem Devetu, već Treću beogradsku gimnaziju, izazvalo je pravu dramu u kući. Tata je stalno ponavljao kako ne može da veruje da nema još jednog odlikaša u porodici, već mangupa koji svira gitaru. S prvim danima u gimnaziji odlučio sam da postanem hipik, jedan od prvih u Beogradu. Oblačio sam se čudno, nosio sam majice koje sam dobijao iz Londona, široke pantalone i klompe, imao dugu kosu i podsećao na Džimija Hendriksa. Uživao sam odlazeći na koncerte kod Hajdučke česme gde je 1971. godine svirao legendarni bend Pop mašina. U publici su bili sve sami hipici, devojke u dugim haljinama, muškarci sa dugom kosom. S druge strane mog starijeg brata Dragana, koji je bio sportista, nije interesovala ni muzika ni hipi fazon. Majka je podržavala moj izbor, a imao sam sreću da je tata, kao terenski radnik, retko bio kod kuće pa i nije primećivao moju dugu kosu - seća se Zoran koji je u to vreme svirao pop-rok muziku.

- Nastupao sam sa grupom Siluete, a kasnije sam osnovao Šamar, odličan bend čiji je album objavio PGP. Međutim, bili smo toliko slični Generaciji 5 koja je tada bila na vrhuncu karijere, da smo potpuno pali pod njihovu senku. Nastavio sam da sviram sa mnogim drugim grupama i radim kao studijski gitarista, a 1979. godine svirao sam u pop selekciji odabranih rok majstora. Nastupao sam sa grupom Opus, i počeo da sviram zajedno sa Vidojom Božanićem Džindžerom pa smo kao uigrani gitaristi 1982. godine dospeli u Riblju čorbu. Nepuna dva meseca kasnije izašao sam iz benda, što se pokazalo kao vrlo dobar potez. Već sam radio kao muzički urednik, dobio sam prvog sina i oženio sam se, a zbog benda koji je zapadao u krizu trebalo je da napustim sve. Iako stvari u bendu nisu funkcionisale najbolje, deo Borinih i mojih interesa se poklopio. Te 1988. godine želeo sam da napravim novu grupu, a on je imao ideju da stvori najbolji kafanski bend u zemlji, čak mu je i dao ime Legende - počinje Daša priču o nastanku čuvenog benda koji mu je obeležio karijeru.

- Nikada nisam hteo da budem deo estrade, taj način života nije nimalo lep kao što izgleda sa strane. Reč je o nesigurnoj profesiji, a ja sam, kako sam bivao stariji, sve više posezao za sigurnošću. Kada sam napustio rokenrol, počeo sam da kalkulišem sa folklorom, iako sam pre toga svirao sve osim narodnjaka. Riblju čorbu sam napustio bez teških reči, naprotiv, sa Borom sam postao i kum jer je on krstio obojicu mojih sinova. Za prvi album Legendi okupili smo muzičare iz Krsmanca, Bora je pevao sa nama, a čak je doveo i glumca Marka Nikolića, tada poznatog širom bivše Jugoslavije kao Giga Moravac iz serije Bolji život. Prva ploča je prošla prilično loše, ali je bila inicijalna kapisla za dalji rad. Svirali smo u kafanama Savski galeb, Dva jelena, u hotelu Metropol... Počeli smo kao starogradski bend i svi smo pevali kao pačići uglas. To mi je smetalo i shvatio sam da tako ne ide dalje. U rok muzici naučio sam pravilo da je pevač frontmen benda, pa smo dve godine od osnivanja grupe angažovali operskog pevača Ivana Milinkovića. Nakon mesec dana probnog rada primili smo ga u bend.

Iako sam se 1990. godine oslonio na Boru da će napisati tekstove i za drugi album, a ja muziku, on je spremao album za Riblju čorbu i nije mogao i sa nama da sarađuje. To me je navelo da postanem i tekstopisac - priča Zoran koji je napisao neke od najlepših starogradskih pesama kao što su Ne veruj, A mogli smo sve, Četrdesete, Zbog tebe...

Danas kaže da njegovu punu sreću pored muzike čini porodica, a već dvadeset osam godina je u srećnom braku sa suprugom Nenom Grujić koju poznaje još iz gimnazije.

- Nena i ja smo već živeli zajedno kada sam 1982. godine sa grupom Šamar otputovao na Zlatibor gde je zbog nastupa trebalo da provedem mesec dana. Sećam se da je došla na nedelju dana u posetu i tada smo razgovarali o tome kako je glupo da živimo zajedno, a da smo nevenčani. Oboje smo imali po dvadeset sedam godina. Dogovorili smo se da odmah po povratku u Beograd ona zakaže venčanje, a da usput od moje majke, koju sam planirao da obavestim telefonom o svojoj ženidbi, uzme krštenicu. Pošto sam zaboravio da telefoniram, Nena se veoma osramotila kad joj je došla na vrata i shvatila da žena ne zna o čemu joj ona govori. Dok je tražila krštenicu, majka ju je zbunjeno pitala da li ja uopšte znam za to, i da li baš moramo to da obavimo. Iako je meni i danas taj događaj anegdota, Nena se svaki put dok ga prepričavam iznova naljuti - s osmehom kaže Daša.

Kruna njihove velike ljubavi jesu dvojica sinova od kojih je mlađi, Marko, krenuo očevim stopama, pa često na velikim koncertima svira klavijature sa Legendama.

- Kada su nam se deca rodila već sam često svirao sa Legendama, dok je Nena bila zaposlena u SIZ-u, ali je posle trudničkog bolovanja dala otkaz. Razgovarajući oboje smo zaključili da neko mora da čuva decu, a ja sam joj obećao da ću da zaradim i njenu platu - otvoreno priča Daša koji sebe nikada nije stavljao ispred porodice, dok je svaki svoj uspeh pripisivao upravo njima. Mada njegov život nije ovenčan samo lepim trenucima, i one znatno teže umeo je da prebrodi sa osmehom.

- Imao sam mnogo tužnih trenutaka u životu, toliko da sam počeo da se bojim kada mi se dogodi nešto lepo jer sam znao da ću kasnije da patim. Često pomislim da je bolje da živim jedan dosadan život bez ikakvih turbulencija. Supruga je imala velike zdravstvene probleme, baš u periodu kada su Legende imale šest rasprodatih koncerata u Sava centru. Iako sam sve vreme razmišljao o Neni koju sam kod kuće ostavio nepokretnu, na binu sam izlazio sa osmehom. Njen veliki problem sa kičmom ni danas nije nestao, ali ga je operacija malo ublažila. Zato sam uvek nakon koncerta trčao kući, brinući o njoj i deci. Lekari su jake bolove koje je imala pre operacije pripisivali psihičkoj bazi, pošto joj se noga nekontrolisano pomerala. Poučena svojim iskustvom Nena je napisala knjigu o strahovima, a danas je koriste i psihijatri jer niko pre nje nije opisao kako se osećaju ljudi koji imaju fobije. Duga je priča kako sam sve njene patnje prošao s njom, ali sam deo svojih emocija preneo u neke od pesmama, među kojima je i ona Strah me da te gledam kako spavaš. Emotivan sam, što možda ne umem da pokažem, ali svoja osećanja pretačem u stihove i svaka moja pesma je istinita - zaključuje Daša.

Ksenija Konić